

103 69 Stockholm

Beteckning HSAN 2010/2626:A2

Yttrande från Eilert Tordssons, 630408-3378, anhörigas HSAN-anmälan på **Bernard Willems**, Sankt Sigfrids Sjukhus i Växjö

För tydlighetens skull är det viktigt att börja med att ingen av Eilerts anhöriga som var inblandade i hela hans sjukdomsförlopp har någon som helst utbildning inom vare sig psykiatri eller medicin. Däremot har jag, mamma, varit VD för ett privat behandlingsföretag inom beroendebanschen och arbetat administrativt med denna problematik i många år. Men jag har aldrig arbetat med patienternas behandling. Detta behandlingscentrum ligger ca tre mil från Växjö och är väl känt av personal inom Sankt Sigfrids Sjukhus.

När Eilert skrivits ut från sjukhuset av dr Nils Lindgren gick han, som vi nu förstår, nästan omgående in i en psykos, vilket tidigare redovisats i insända handlingar. Under hela eftermiddagen hotade han att ta sitt liv. Han befann sig någonstans i Växjö. Eilerts fru Sara, pappa Tord och jag mamma ringde oavbrutet och vädjade till honom för att förhindra att han tog sitt liv. Vi visste inte var han var och när vi så småningom kontaktade akutpsykiatri och de begärde handräddning kunde inte polisen spåra honom mer än att han var i centrala Växjö. Han hade hela tiden sagt att han skulle hoppa. Efter denna förtvivlade kamp under fem timmar så ringer han vid 19-tiden till mig mamma och är sig själv igen. Han har tydligen gått ur sin psykos och säger att han ger upp under förutsättning att jag kan garantera: "Inga poliser, ingen ambulans och inget SSS". Jag ringer psykakuten och framför detta och säger att vi är beredda att hämta honom och ta ned honom till vårt hem i Torhamn utanför Karlskrona. Den kvinnliga personalen som tar emot mitt samtal säger att hon tycker det är dumt för att det kan hända igen. Jag, mamma, säger då gråtande att jag inte kan leva resten av mitt liv med vetskapen att Eilert tog sitt liv för att det kom poliser. Hon säger då att hon skall tala med en läkare.

Bernard Willems, som jag aldrig tidigare haft kontakt med, ringer mig efter ett tag och säger att han kan gå med på detta, men att han vill tala med Eilert först och ber mig ringa Eilert och lämna Willems mobilnummer, vilket jag gör. Efter ännu en stund ringer Willems igen och säger att han haft samtal med Eilert och att vi kan hämta honom. Därefter frågar han "Är det du som har arbetat många år med missbruk?" Jag svarar ja på detta. Min tanke med att han frågade mig om detta var att han ville placera mig som person, vilken jag var helt enkelt. Jag frågar då hur vi skall göra med medicineringen, eftersom misstanke fanns att det maniska beteendet berodde på dosen av serotoninhöjande preparat. Han frågar om vi tycker det har sammanfallit med insättningen av Mirtazapin, vilket vi också anser. Vi beslutar att Eilert skall vara i Torhamn en tid och han säger att jag skall sätta ut Cipralex genast. Inga andra frågor ställdes till mig.

Anledning till vår HSAN-anmälan beträffande Bernard Willems är följande:

Vi anser att dr Willems frantog sig ansvaret för Eilert på ett lättvindigt sätt. Han förklarade inte på något sätt för mig, mamma, som hade kontakten med honom i telefon, vad som hade hänt, vad som kunde hända, vilka mediciner han hade och skulle ta (förutom vad gäller Cipralext vilket initiativ jag tog) eller uppföljning. Vi har också en stark känsla av att han lade ansvaret för Eilert på mig, mamma. Var det detta som föranledde hans fråga till mig vad jag arbetat med? Kan man lägga ansvaret på anhöriga utan att förvissa sig om att det finns kunskap.

Dessutom frågar vi oss varför inte jag mamma får tala med en läkare då jag ringer måndag morgon tre gånger och vill informera hur det varit och få råd med medicinering. Eilert och jag har då upptäckt att Zyprextan är slut och jag ber att de skall skriva ut via dator eftersom vi bor 15 mil enkel väg från Växjö. Sjuksköterskan säger då att hon skall undersöka det. Ringer att hon talat med läkare som vill träffa Eilert kl 13.00, som Eilert bokar på lördagen, för ny bedömning. Jag avslutar samtalet och säger att vi skall komma. Men när Eilert hör detta säger han nej till besöket. Han är naturligtvis livrädd för tvångsvård nu. Då ringer jag och säger att vi inte kommer.

Fanns det inte något som helst intresse för att veta hur en patient, med ett så allvarligt psykiskt tillstånd som Eilert måste ha befunnit sig i på fredagen, mådde. Hade verkligen ingen läkare tid att tala med mig eller Eilert. Sjuksköterskan hade de ju tid att tala med! Tog denne läkares och övriga inblandades ansvar slut i och med att vi hämtade honom på fredagkvällen?

Vi anhöriga tror att om jag hade fått tala med en läkare vid detta tillfälle skulle utgången ha blivit helt annorlunda. Eilert ville ha mer hjälp. Han ville leva och komma tillbaka till sin familj och arbetet. Det var ju därför han gick in frivilligt i behandling och det var ju därför han hade bokat tid måndagen kl 13.00 för att göra ett nytt försök efter att han blivit utskriven. Jag hade utan tvekan kunnat få Eilert att tala med den läkaren. Med intresse och engagemang kunde denne läkare byggt ett förtroende och fått Eilert att komma till detta möte.

.....

I detta yttrande vill jag också påpeka en felaktighet i en journalanteckning från detta samtal. Anteckningen är gjord den 31/5 10:01 av Stafilidou, Fevrounia, ssk. Där står att jag när jag avbokade tiden sagt att jag, modern, "tagit kontakt med ett behandlingshem i Skåne, Bosjöstrand, där patienten fått tid idag". Detta är inte sant! Samma anteckning har Edith Koczka också skrivit. Jag, mamma, hade aldrig kontakt med Bosjöstrand. Det var Eilert som hade det. Och när jag avbeställde tiden på SSS visste vi inte att Eilert skulle få tid på Bosjöstrand. Men direkt efter att samtalet med SSS var avslutat ringer personal från Bosjöstrand upp och vill tala med Eilert, som får en tid samma dag. Han hade under helgen i sitt desperata sökande efter hjälp ringt upp olika behandlingsenheter och haft ett kort samtal med någon jourpersonal på Bosjöstrand som skulle be någon ansvarig ringa upp måndag morgon.

Vi är mycket förvånade hur en sådan brist på korrekthet kan uppstå i en journalanteckning. Det har inte någon betydelse för utgången men det sänker trovärdigheten för verksamheten överhuvudtaget. Och återigen vinklas händelseförloppet så, att det är "modern" som har styrt och ställt!

Uppläst för och godkänt av Sara Tordsson.

Ann-Marie Karlsson, mamma

Sara Tordsson, hustru
gm Ann-Marie Karlsson